

40. SKROMNOST, MÉ DRUHÉ JMÉNO

Monika Ostrovská

Dneska jsem byla na úřadě. Po nekonečném postávání na zastávce autobusu, který musí jet celou cestu za kamionem, před kterým jede kombajn, před kterým jede traktor, před kterým jede staříček s platem vajíček na zadním sedadle, takže i kdyby mezi Ivančicemi a Krumlovem stála přistávací plocha pro letadla, stejně ten autobus nemá šanci takový konvoj předjet, takže než dojede na zastávku do Krumlova, má ten děda místo plata vajec třicet malých kuřátek a autobus téměř patnáctiminutové zpoždění. Jakože pokud by existovala nějaká soutěž “Kdo včas přijede, prohraje”, tak spoj 432 směr Znojmo, je jejím absolutním vítězem. Při jednom z dalších čekání jsem se rozhodla, že se uskromním a našetřím si na auto. Už žádné brzké ranní vstávání kvůli peší túře na autobusovou zastávku, schraňování drobných na jízdenku, modlitby za dochvilnost řidičů, hypnotizování zatačky, ze které autobus vyjížděl, draní se o poslední místa na sezení, čichání zapocenyých pubertáků a jejich levných parfémů, kterými se snažili své dospívání zamaskovat. Prostě nic. Už jen elegantní design, soukromí, vyhřívané sedačky, tiše předoucí motor.

Vzala jsem za kliku a vstoupila do prostorné haly. Nostalgicky jsem pohlédla velkými skleněnými dveřmi do křovinami obrostlého atria. Vzpomněla jsem si, jak jsem tam před mnoha lety z rukou pana starosty přebírala vysvědčení z deváté třídy. Teď tu taky něco stálo, stejně ledabyle jako já před lety. Přistoupila jsem rezignovaně k tabletu, ze kterého na mě svítila nabídka: cestovní pasy, občanské průkazy, registr motorových vozidel. Našla jsem, co jsem hledala, dál nebylo proč pokračovat. Mezi námi, pak už tam bylo jen “ostatní”. Dotkla jsem se dlaždice s názvem “registr motorových vozidel” a uvažovala při tom, jaká jiná vozidla bych mohla registrovat. Vodní nebo letecká, nemaj ale všechny z nich motor? Jako odpověď na můj dotyk na mě přístroj vyflusl lísteček s pořadovým číslem sedm a já se šla zařadit před šest dříve příchozích. Kdyby jen šest! Než se na mě dostane řada, je čas na popis mého nového vozu.

Felicie po babičce. Tmavě modrá, se zrezlou nápravou, bouraná jen jednou. Někdy prostě věci nejdou úplně podle plánu. I když ten můj byl dost promyšlenější. Studie jasně ukazují, že nejvíce člověk ušetří na potravinách, takže jeden rohlík na snídani místo dvou, osm deka salámu místo deseti, minerálky nahradil sirup, peru jen v půlce odměrky prášku. To máme sto dvacet dva korun měsíčně, krát dvanáct, to je tisíc čtyři sta šedesát čtyři korun ročně. Míno poplatek za Netflix a rychlostní internet. Vlasy si myju výhradně v práci a nevěřili byste jak příjemně se spí v nevytápěném pokoji. Sečteno podtrženo, felicie.

Na obrazovce se sem tam rozsvítilo číslo. Každý jako při slosování sportky či tomboly na plese zkontroloval svá čísla. Většinou však vždy klesla hlava a vyčkávaly na další tah. Když jsem se tak dívala po lidech kolem, doufala jsem, že ve stavu, v jakém byli, sem už došli. Jako neplánovala jsem ztrávit zbytek svého mládí ve frontě na úřadě. Když v tom se Na obrazovce velkoplošné televize rozblíkala číslovka sedm. Vzala jsem za kliku dveří číslo tři, ve kterých seděly dvě paní, každá u jednoho počítače.

“Dobrý den.” zavírám za sebou dveře.

“Dobrý den.” zopakuju ještě jednou a přistoupím k plexisklu, za kterým jako z kamene vytesaná, seděla úřednice. Mám znova pozdravit nebo si odkašlat? Jak získat její pozornost? Jasně, mohla bych tu začít stepovat, vykládat budoucnost nebo zpívat českou hymnu po slovensky, případně všechno dohromady, ale člověk by si měl zachovat důstojnost alespoň na úřadě. I když jak jsem,

tak na tu ženskou koukala, možná že by to s ní ani nehlo. Po nekonečných minutách ticha, sem ve své paměti začala lovit základy znakovky, pro případ, že by inkluze doputovala až sem.

“Krásný dobrý den, přeji.” řekne ta paní a usměje se. Tak, inkluze je už i tady, milá ženská na úřadě? Nechápejte to teď zle, ale tady na malém městě jsou pracovní místa na úřadech něco jako zlaté šperky. Člověk si to dost hlídá, bo to má velkou hodnotu a dědí se to z generace na generaci.

“Jak Vám mohu pomoci, slečno?” zeptala se vlídně svého počítače.

Proč zazněla právě tato otázka? Blesklo mi hlavou a automaticky pozvednu svůj lísteček s číslem, kterého by si úřednice všimla, kdyby stále nezírala do obrazovky. Ano, chtěla jsem říct rozzářené obrazovky, ale podle toho, jak byla zaprášená zadní strana monitoru, tak ten počítač by nenahodil ani tým lékařů z Modrého kódu. Já teda dnes srším vtípem. Příklad na pořadová čísla zřejmě ještě patřil k nezažitým novinkám nebo paní jen zapomněla, na kterém místě již dobrých dvacet let pracuje nebo se prostě jen špatně vyspala, to by také vysvětlovalo, proč do téhle doby byla tak milá. Mezitím co jsem konverzovala se svým vnitřním já, oplácela jsem úřednici její předchozí chování stejnou mincí, byla jsem až nepřírozeně dlouho zticha. Pak mi ale na mysl vytanula napěchovaná chodba, která mě probodávala pohledem, když se na obrazovce televize rozsvítilo mé číslo, a ne to jejich.

“Chtěla bych na sebe napsat auto. Tady mám velký techničák, plnou moc předchozího majitele, malý techničák, kupní smlouvu, řidičák.”

“A formulář vyplněný máte?” skočila mi do řeči úřednice.

Moment? Ono mi jako nestačí těch dvacet papírů, které mám v ruce?

“Promiňte, na ten jsem zapomněla.”

“A pořadové čísílko?”

A hele, tak přeci jen na toho slintu pamatují. Papírek jsem položila na hromádku lejster a tu prostrčila malým výřezem do rukou úřednice. Ta před sebe rozprostřela všechna lejstra a nastalo ticho. Jak nečekané. Takové čekání mě jako pravidelného cestujícího městskou hromadnou dopravou nemohlo rozházet. Přepočítala jsem vlákna pavučin v rozích místnosti, šanony vyskládané do dřevěných polic, skleněné andělíčky na krabici počítače, nedokázala jsem přehlédnout ani ty dva mini sádrové trpaslíčky, kolečka od kávy vedle myšky, drobnosti na svetr paní úřednice, jej kampak se jí to dívám, vyskládané pořadové lístky vedle velké hromady papírů. Jeden, dva, tři, čtyři zmuchlané papíry v odpadkovém koši.

“Ten formulář budu ale potřebovat. Vyplníme jej společně. Poprosím Vaše jméno.”

“Dobře, já su Monika Ostrovská.”

“Máte před nebo za jménem nějaký vysokoškolský titul, který si přejete uvést?”

No, tak ještě aby ne! Pět let se člověk učí vstávat na ranní přednášky, aby se mohl učit základům všeho, aby se pak mohl učit tomu co jej zajímá. Učí se jména učitelů, učeben, úřednic, které mu vyplácejí ubytovací stipendium. Během celého učení se učí psát odborné texty. Když se naučí na všechny zkoušky, tak se učí na státnice, pak se učí na přijímačky, aby se mohl učit na další zkoušky a další státnice. Mezitím se však naučil hlavně tomu, jak vyžít z jedné stokoruny celý měsíc.

“Já myslím, že to ani nemusí být.”

“To nebudte přehnaně skromná.”

“Tak když jinak nedáte, magistra, inženýrka, doktorka, kandidátka věd Monika Ostrovská. Tak mě tak napadá, neměla jsem raději přijít až příští týden, já jen, že bych pak už nemusela chodit kvůli té profesuře.”